

● — pointa

Soňa Císařová

ROZFOURANÁ

Rozfoukaná

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Soňa Císařová
Rozfoukaná – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Rozfoukaná

Soňa Císařová

Kniha s Pointou

Nakladatelská online služba a komunita Pointa mění způsob vydávání knih a zapojuje čtenáře do dění.

Jak to u nás funguje? Autor na Pointu přichází s rukopisem a najde si knižní kolegy od grafika až po korektorku. Práce na knize ale začínají až o něco později. Pro její zrod je zásadní předprodej. Pomocí něj získává autor od čtenářů menší finanční částky a celkový obnos pak použije na vydání i veškeré náklady, které jsou s ním spojené. A jak už vyplývá z předchozích vět, právě čtenáři jsou pro Pointu a její autory stěžejní.

Čtenář si na Pointě může procházet rozpracované projekty, číst si ukázky, debatovat s autory, a co je nejdůležitější – může knihu podpořit v předprodeji. Bez pomoci čtenářů by u nás knihy nemohly vycházet.

O té, kterou právě držíš v ruce, už je rozhodnuto. Podívej se na Pointě i na další knihy, jejichž osud můžeš ovlivnit.

www.pointa.cz

Poděkování

Už jako malá holčička jsem měla na svůj věk zvláštní životní sen – že jednoho dne budu psát knihy a stanu se spisovatelkou. Na toto přání jsem si vzpomněla, když jsem jednoho dne ve výloze knihkupectví spatřila svou první knihu Cestu z prachu. Po čase jsem v sobě opět pocítila známý neklid, že se potřebuji pustit do psaní. A tak následovaly měsíce plné dlouhých večerů, během nichž vznikl můj dobrodružný psychologický román nazvaný Rozfoukaná.

A tady je. S obrovskou vděčností chci poděkovat především paní spisovatelce Kateřině Kováčové, u které jsem absolvovala konzultace a od které jsem se tolik naučila. Díky ní se mi tvůrčí psaní stalo nádherným a smysluplným kořením života.

Dále ze srdce děkuji svým skvělým sourozencům, nejen za jejich talent, ale i za podporu. Sestra Milena mi opět připravila originální obálku knihy a bratr Pavel poskytl své obrazy jako ilustrace. Jelikož se mnohdy jedná o několikametrové výtvary, do knihy jsme použili jen různé výseky z jeho maleb.

Cesta za vydáním knihy byla dlouhá a nelehká. Proto děkuji všem, kteří ve mně věřili a pomohli mi knihu vydat. Díky vám se sny stávají skutečností, a tak nezapomínejme snít.

Ze srdce a s obrovskou pokorou děkuji, že jsem mohla dojít až sem.

A jedno nekonečné „děkuji“ do dálky, kterou nelze překonat. Maminko, to patří Tobě.

Ke knize vznikl i autorský song nazvaný Rozfoukaná. Poslechněte si jej v podání mé skupiny InsideOut.

Ne!

„Co to bylo při poradě za reakci? Nechtěl jsem to řešit před ostatními...“

„To jsi klidně mohl. Nedávno jsi mi sám říkal, že mám právo další projekt odmítnout. Právě jsem to udělala. Tak jakou reakci myslíš?“

„Měla jsi to se mnou probrat soukromě. Ten negativní přístup není dobrý.“

„Já si naopak myslím, že jsme tým. Takže i ostatní by měli vědět, že toho mám hodně, a hlavně chápat důvod, proč ten projekt odmítám.“

„Všichni toho máme moc. To je na takovéhle pozici normální. Co se týče toho projektu, měla bys ho zvládnout. Tvoje práce není tak náročná. Navíc ho nemám komu dát. Logicky stejně spadá pod tvoje oddělení. Nebo to mám dělat sám?“

A víš co? Dělej si to sám... Jenže to mu říct nemůžu. Má práce není tak těžká? A to mě má jako nakopnout a namotivovat?

„Před půl rokem jsem ti řekla, že padám na pusu. Že potřebuji práci ubrat. Nejsem totiž robot. Vlastně to říkám už hodně dlouho. Tehdy jsem ti dost důrazně řekla, že jestli se něco nezmění, odejdu. Změnilo se... To zas ano. Přidal jsi mi další projekty nad rámec mé práce. A teď mám kývnout na další? A když poprvé využiju možnost říct ne, tak mi v klidu řekneš, že má práce není těžká!?“

Zvedám se od stolu a kousám se přitom do rtu.

„Sedni si a buď zase profesionál...“

Dívám se na ten jeho suchý obličej, který se teď snaží nahodit masku jakéhosi soucitu, ale v očích se mu odráží onen známý chlad.

„Nejsem stroj. A člověka jen tak nespraviš, když se někde porouchá. Nechci se zase zhroutit. K tomu mám poslední dny opravdu blízko.“

„Tak asi někde zbytečně děláš věci, které nejsou třeba. Časový prostor na ten projekt někde najít musíme. Už jsem nad tím přemýšlel. Poradil jsem se s umělou inteligencí a uděláme vnitřní audit oddělení. Celý tým bude zaznamenávat každou činnost během dne. Myslím tím opravdu každou a budete k tomu evidovat minuty, jak dlouho vám to trvalo. Pak si nad to spolu sedneme a uvidíme, kde plýtváte časem.“

„Ty si myslíš, že svou práci nedělám dobře, vid?“

Odpovědělo mi několikavteřinové ticho.

„No, věřím, že všechno se dá dělat líp.“

„Takže audit znamená, že budeme pod drobnohledem, přiděláme si práci, která nás nikam neposune, a ten projekt stejně začnu dělat. Je to tak?“

„Audit nám pomůže najít, co děláte zbytečně.“

„Jenže moje práce je každý den jiná. Nemám opakující se činnosti. Všechny, u kterých to bylo možné, už dělají externí agentury.“

„To zjistíme. Každopádně si sestav projektový tým, tohle velmi hoří. Budeš mě o průběhu projektu informovat v rámci našich týdenních mítinků.“

„Takže odpověď na mé volání o pomoc zní: Tady máš víc práce, a ještě se mrknu na to, co děláš blbě. Fajn. Opravdu tady jedeme na vyčerpání a nahradit!“

„S tím nesouhlasím. Snažím se ti jen pomoci, abys práci lépe zvládala.“

„Tomuhle říkáš pomoc? Já už prostě nemám kde brát... Znovu se nezhroutím...“

Srdce tluč, jen aby přežvalo to ticho.

„Končím!“

„Soni, sedni si a nedělej z toho drama.“

„Myslím to vážně. Končím! Výpověď pošlu za chvíli.“

Dveře za mnou zaklapnou, ani nevím jak.

Ukřívám se na dámský záchod, kde se schoulím do klubíčka. Jsem vyštavená. Točí se mi rozčilením hlava. Jasně, moje práce není těžká! Tak si tu práci dělej sám. Nebo ji dej jednomu ze svých oblíbenců, které neustále vyzdvihuješ i za pěkný bobek, který ze sebe vytlačí. Už mě nebaví, jak se po mně voříš, ty zakomplexovaný

naškrobený perfekcionista! Nikdy ti není nic dost dobrý. Pořád mi jen nakládáš a já už nechci pracovat po večerech, abych dokázala, že jsem schopná, a měla vše hotové. Chci normálně žít. Už jsem si prošla v životě horším bahnem, takže se bez vás obejdu. Tohle fakt už nechci.

Později se vracím k počítači. Ted' už jen napsat těch pár slov.

Odraz v obraze

Konečně v bezpečí domova. Jako právě spadlý podzimní list se svezu na gauč. Objímám své pejsky a celá se třesu. Udělala jsem to. Po tolika letech ve vrcholovém managementu ve firmě, kterou jsem považovala za rodinu. A já to udělala. Roky jsem se hnala, abych došla až sem, a teď to vše zahazuju. Co je to se mnou? Sakra. Vše se se mnou točí.

Můj zmatený pohled těkající po místnosti zastaví až bratrův obraz, který visí na stěně přede mnou. Před nějakou dobou mi jej namaloval jako symbol odrážející mě samotnou. Dívám se na plátno plné malých střípků, které dohromady tvoří velké dílo. Vždycky mi dávaly dokonalý smysl. Zvláště rozbitý, a přitom úplný smysl. Hraje mnoha barvami, chaosem a emocemi všeho druhu. Obraz je protkaný tajemstvím i minulostí, která v sobě skrývá touhu po odhalení. Je jako já. Jenže já si teď smysl vůbec nedávám.

Myšlenky se ve mně střídají jako vlny přílivu, aby se vzápětí rozplynuly v náruči pobřeží. Chvillemi mám pocit, že se přesně jako ony třístím o skály a stékám po milionté přes překážky dolů, abych zase našla svou sílu v jednotnosti. Kéž by to tak nebolelo. Proces, než zase najdu všechny ty částčky, které tvoří mé jádro. Proč se to vždy sype vše najednou?

Práci jsem si udržet mohla. Ale já už asi opravdu nechci. Kéž bych viděla za roh a teď chápala, proč se mi to vše přihodilo najednou. Proč teď? Chtěla jsem věřit, že se mám jako v pohádce. Na co jsem sáhla, dařilo se mi. Nebo se mi dařilo si to jen nalhávat. Přesvědčovat se, že ten odraz v obraze je krásný a dokonalý.

A najednou se bortím jako dům, ve kterém jsem žila. A všude kolem mě létá prach a já se brodím sutí. Už se mi nechce znovu stavět. Jsem unavená!

Začít znovu? Láskou? Ale tu jsem přeci taky ztratila! Tolikrát, že už jen to slovo ve mně vyvolává paniku a nějakou zvláštní pachut.

Láska je jen iluze. Iluze, které vždy uvěřím a ona se časem rozplyne jako sen. A zmizí. Jako všichni, které jsem milovala.

Mám strach. Co když jsem udělala tu největší chybu?

Třístím se o skály. Po milionté končím sama jako ta poslední kapka vody, jako poslední slza, co mi stéká po tváři. Zadívám se před sebe. Bratrův obraz se mi před očima rozpadá. Tak jako já. Malé dílky plné barev se kutálejí po celé místnosti a tiše mizí. Až na plátně zůstane jen malá část přesně uprostřed. Cítím, jak stojím v posledním zbytku esence mojí duše, která tam zbyla. Snažím se ji chytat rukama. Dlaněmi ji nabírám, jako by byla z hmoty. Poslední její doušky se rozplývají a mísí se s šerem v místnosti. Zoufalé slzy dopadají na zem a já klesám s nimi. Hlava mi těžce bouchne o podlahu. Necítím bolest.

Něco teplého mi stírá slzy z obličeje. Zadívám se do těch krásných upřímných psích očí. Už nemám sílu. Mizím. Mizím jako dílky mého obrazu...

V mracích?

Otevíráám oči. Umřela jsem? Takhle to vypadá po smrti? Nebe nade mnou pluje a mění obrazce vytvořené z mraků. Chvilí vidím siluetu anděla, až se přemění ve vlny a mizí v dáli. Nebo je to jen sen? Uvědomuji si své tělo ležící v měkké vonící trávě. Pomalu se zvedám a překvapeně stojím uprostřed zelené louky. Luční květiny převyšují zelený porost a hrají všemi barvami. Snažím se usmívat se na tu krásu, která mě objímá. V dálce se tyčí kopce, které nikde nekončí. Mé srdce opět buší. Tak dlouho jsem jej nevnímala.

Mám najednou obrovskou touhu rozběhnout se. Běžet ke kopcům a vylézt na ten nejvyšší z nich a opět na chvíli cítit svobodu. Cítit, jak se vše uvnitř rovná a nachází svůj smysl. Toužím stát ještě výš. Podívat se na svět z jiné perspektivy. Na svět? Vždyť ten se mi právě rozpadl na tisíc kousků.

V hlavě si přemítám, co se vlastně stalo. Události posledních dní, které mi vzaly vše, v co jsem věřila. Ještě před chvílí jsem se choulila v klubíčku a plakala. Umřela jsem? Co moje zvířátka? Bože! Nemůžu je tam jen tak nechat... Bolest mnou projíždí. Chci zpět. Bože, já ještě nejsem připravená. Prosím. Pusť mě ještě zpátky. Takhle přeci nemůžu odejít. Lehám si zpět do trávy a zavírám oči. Bože, pusť mě prosím zpět. Prosím! Já ještě nechci jít. Hlavou mi problikne myšlenka na lod'. Až překvapením vyskočím na nohy. Uvědomuji si celé své tělo a hlavně bolavou hlavu. Možná jsem ještě neumřela.

Přede mnou se otevírá údolí, přes které protéká velká řeka. Nasaju co nejvíce kyslíku do svých plic, jako by byly bezedné. Rozbíhám se. Běžím rychleji a rychleji. Tolik chci zapomenout na to všechno, co se stalo. Chci ze sebe tou rychlostí setřást všechnu tíhu a strach. Kopec, který se svažuje do údolí, mi pomáhá. Přeskakuji porosty a kameny, až mám pocit, že letím.

Zastavuji se až u řeky. Otáčím hlavu ke slunci a cítím, jak všechny mé stíny padají za mě. Zavírám oči. Tak, holka, je čas vyrazit na cestu dobrodružství, strachu, hledání? To je jedno. Prostě musím.

S proudem

V dálce slyším melodii houslí, ve kterých se ozývají tiché volání. Krajina se mi mění před očima. Tady to přeci znám. Už jsem tady určitě někdy byla. Ale nemůžu si vzpomenout. Řeknu lemuji vysoké trávy, ze kterých se místy o pozornost derou ostré skály. Otáčím se a dech se mi zatají. V dálce spatřím opět hory a na jejich špičkách ležící sníh. Úbočí drsných skal jako by někdo pocukroval.

Miluji hory, ale k nim tentokrát cesta nevede. Sklápím oči, abych se otočila zpět k řece. Pohupuje se na ní menší loď. Kde se tady vzala? Snažím se pohlédnout co nejdále, slunce mi však více nedovolí. Ani nevím proč, ale své kroky namířím rovnou k té malé lodi. Kotví jen pár metrů od břehu. Má asi sedm metrů délky a ruční práce se nezapře. Je celá ze dřeva. Jedná se o velmi jednoduchou loď s otevřenou palubou a jedním malým přístřeškem místo kajuty. Ta svého kapitána zřejmě chrání před sluncem a deštěm.

Zaujme mě plachta přivázaná tlustým lanem na dlouhé dřevěné rameno, které je dokonce delší než loď samotná. Zadní část ramene se volně válí na přístřešku a přední je připevněna lanem k obrovskému podpůrnému sloupu, který se tyčí z lodi na přídi. Společně tak tvoří takový ležatý kříž. Předpokládám, že plachta se v případě potřeby odváže a skrze kladky se zvedne až ke špičce sloupu s tím, že její přední část zůstane přivázaná na přídi. Vytvoří tak obrovský trojúhelník, do kterého se může opřít vítr. Úplně mi při té představě naskočí husí kůže. Netuším, jak bych to zvládla ukočirovat. Naštěstí na tuhle loď přidali i jednoduchý lodní motor. Na zádi vidím zrezlé objemné lano, které končí ve vodě. Okamžitě vím, kde hledat kotvu. Ulevilo se mi, tohle zvládnu. Menší loď jsem jednou řídila v Chorvatsku.

Od paluby mě dělí pár metrů hluboké vody. Všímám si, že další kotevní lano je přivázáno k obřímu balvanu kousek ode mě na břehu. Odvazuji ho a vzápětí

sundávám boty, které spolu s lanem hážu do lodi. Nořím se do ledové vody. Tričko a lehké trekové kalhoty snad brzy uschnou. Konečně se vyhrabu na lod'. Zbláznila jsem se? V tomhle mám plout? Vždyť se to určitě potopí!

Sedám si na dřevěnou lavici, která podélně púlí lod'. Držím zoufale hlavu ve svých dlaních a snažím se zhluboka dýchat. Nebud' sraab! Okřiknu se pomyslně.

„Tak jo, to zvládnú. V životě jsem dala horší situace. Už není cesty zpět,“ dodávám si hlasitě kuráž.

Rozhlížím se, kam jsem si to jen hodila ty zatracené boty? Zvedám levou, a když se shýbám pro pravou, vidím, že na zádi je ukryta veliká truhla. Schovává se pod lavicí u držáku lodního motoru. Chvíli na ni civím, až se konečně rozhoupu a vytáhnu ji ven. Se zatajeným dechem otevírám dřevěný zdobený poklop. Nepříjemně skřípne. Cítím vůni tlejícího dřeva. Překvapeně se dívám do hloubky truhly, ale jediné, co vyplňuje tu obří prázdnotu, je starý zdobený klíč. Sahám po něm a prohlížím si ho. Horní část připomíná korunu stromu, jejíž větve se propletly do pravidelných kruhovitých tvarů. Tělo klíče zdobí zlatavé rýhy, jež vedou až k zubu, který slouží k odemykání. Jaké dveře mi asi otevřeš, pomyslím si. Držím jej ve své dlani a prsty druhé ruky přejíždím po zvláštním povrchu. Zkoumám hlavu klíče. Proč strom? Myšlenky mi poletují a ani nevnímám, že se lod' pohupuje v proudu. Kotva si spokojeně leží na dně řeky, jelikož jsem odváazala kotevní lano od břehu, a lod' je držena jen těžkým závažím.

Klíč schovám do kapsy. Tak jo, je čas tuhle nádheru nastartovat. Vytáhnu kotvu a motor na zádi ponořím do vody. Chytnu rukojeť startování a pořádně zatáhnu. Jo, povedlo se. Lodní šroub se otáčí, a tak řadicí páku přesouvám do polohy vpřed a ve druhé ruce již spokojeně svírám rukojeť plynu. Pomalu pootáčím a lod' se rozjíždí.

Tiché šeptání

Krajina okolo ubíhá. Už ani nedokážu spočítat, kolik skalisek jsem minula. Hory se vzdálily natolik, že je stěží rozpoznám. Staly se z nich jakési kulisy minulosti. Slunce zapadá a já poprvé vidím nekonečno, které se přede mnou otevírá. Zelené louky pomalu mění odstíny, zapadající slunce je barví do oranžova. A já začínám pocítovat únavu a hlad. Jak dlouho jsem tady tak tupě seděla a pomalu plula po klidné vodě? Pravou ruku, co ovládá rychlost lodí, téměř necítím. A navíc se začíná stmívat. Je na čase zakotvit a přečkat noc.

Pravou stranu řeky lemují ostré skály, musím tedy na druhý břeh. Řeka i u kraje vypadá hluboce, a tak s lodí mohu najet až téměř k němu. Seskakuji do vysoké trávy s kotevním lanem, které okamžitě uvazuji k nejbližšímu stromu. Pak opět vyskočím na příď a na zádi spustím kotvu do vody a vypnu lano. Lod' se díky tomu i navzdory proudu jen tak tiše pohupuje na hladině.

Teplý letní večer mi slouží jako příkrývka a kus jakéhosi hadru, který jsem v lodi našla, jako podložka, aby tvrdá podlaha tolik netlačila. Ani mi to nevádí. Dívám se na nebe. Posely ho tisíce hvězd, které mi připomínají všechny mé sny. Možná bych se měla bát, ale je mi vlastně moc hezky. Místo hudby mi hraje proud řeky, co tak krásně probublává.

Proč jsem vyrazila na tuhle plavbu? Určitě to musí být sen. Nebo ne? Smrt takhle přeci nevypadá. Po smrti bych nemohla cítit strach a obavy nebo stesk po svých zvířátkách. Copak asi dělají? Lilinka leží u dveří a čeká, až zachrastím klíči v zámku, Rastynka jako policajtko hlídá zvuky a patřičně je vyštěká. A kocouři? Ti se určitě válí na posteli. Je mi smutno. Uvidím je ještě někdy? Kdo se o ně postará?

Už dlouho mi něco chybí. Jako bych ztratila kus sebe. Jako by se část mě někam zatoulala. Dny plynuly a já jsem si lhala, jak je mi dobře. Zabývala se tolika činnostmi a věcmi, hlavně aby má duše přestala křičet a naříkat. Až jednoho dne jen šeptala. Vyčerpala se mým nezájmem, věčnými argumenty a neposloucháním. Možná jsem stejná jako můj šéf. Slyšela jsem jen to, co se mi líbilo.

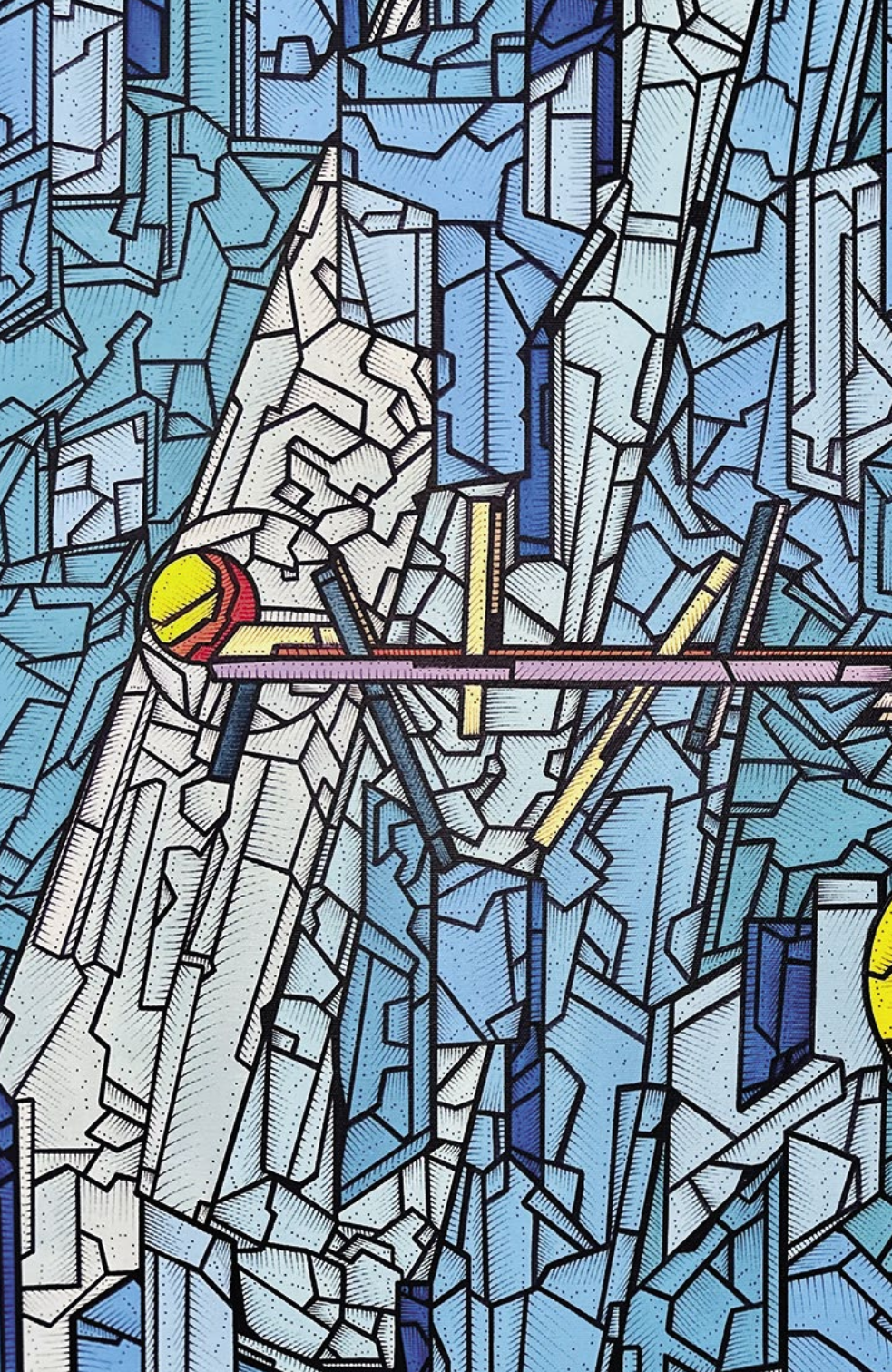
V dálce se ozve nějaké zvíře a já zavírám oči. Hvězdy mizí z oblohy a začíná lehce pršet. Posunu své těžké tělo pod přístřešek a schoulená konečně usínám.

Klepání na dveře? To přeci není možné. Okamžitě vyskakují na nohy. Svítá a moje rozlámané tělo značně protestuje. Fakt jsem slyšela klepání na dveře. Už mi asi vážně hrabe. Jsem pryč z civilizace teprve den a už mi to leze na mozek.

Klepání se ozývá znovu.

Nejsem tedy blázen. Jedním skokem se dostávám na pevninu a namířím si to rovnou za zvukem. Ozývá se ze zříceniny malého domku, které jsem si večer nevšimla. Roste před ní obří křovisko. Nejistě překračuji rozbořenou zídku. Co když tady někdo je a chce mě přepadnout? Se špetkou strachu najednou stojím uprostřed rozbouraných zdí.

Místnost mívala tak tři na čtyři metry. Já však stojím přímo přede dveřmi. Stále slyším klepání, ale za nimi nikdo není. Ty dveře si tady jen tak stojí, nejsou ničím podpírané a vydávají neutichající zvuk. Obcházím je. Ne, nic je nedrží. Lehce do nich strčím, abych se přesvědčila o jejich odolnosti. Drží jako přikované. Beru za kliku. Jsou zamčené. Jaká to náhoda, pomyslím si. V kapse kalhot mám přeci klíč z truhly. Se zatajeným dechem jej vkládám do zámku, perfektně tam padne. Otočím a opatrně, jako bych chtěla pohladit růži, která mě může popíchat svými trny, konečně vezmu za kliku a stisknu...

Čas, tvrdý otrokář

„Peťulko, v kolik je vlastně ten check out?“

„Asi v jedenáct, ne? Ještě musím do koupelny, máme čas.“

Někdo klepe na dveře bungalovu.

„Ahoj Mohamede.“

„Ahoj, říkal jsem si, že bych vás hodil na bus Dala Dala. Je to pěšky dost daleko.“

„Petra je ještě ve sprše. Nechceme tě zdržovat. To zvládneme, jsme zvyklé chodit pěšky.“ Usměju se a popřeju Mohamedovi vše dobré a poděkuji anglicky za krásný pobyt.

„Ty jo. Víš, že jsme měly vypadnout do deseti hodin?“ Koukám na info leták hotelu ležící na nočním stolku. Kdo by se ale obtěžoval jej během těch pár dní v ráji číst...

„Jsme trubky!“ volám na Petru do koupelny.

„Aha, myslíš, že nás přišel vyhodit?“

„To asi ne, na to je moc milej.“

„Protože je z tebe hotovej. Tě chtěl ještě jednou vidět.“

Směje se a konečně vychází z koupelny. Bereme krosny a vydáváme se na cestu s asi čtyřicetiminutovým zpožděním.

Zanzibar má nesmírné kouzlo. Rozhlížím se a znovu nasávám vůni přímořského vzduchu. V dálce se bělají prázdné pláže. Při pohledu na oceán mě ještě zahřeje vzpomínka na všechny ty ponory, které mi odkryly korálové útesy a podmořský svět. Utajený svět, co mě fascinuje i děsí. Tolik nádhery. Prožily jsme zde svou pohádku. Je nám smutno, že dneškem to končí.

„Ještě bych si to klidně o týden prodloužila,“ říká Petra.

„Mně už je děsně smutno po zvířátkách. Je to boží místo, ale já se na ně šíleně těším.“

„No jo, bobinky tvoje, vid'. Ty budou bláznit, až se objevíš doma.“

Kráčíme si to po rozpáleném písku směr pomyslná zastávka, neb na Zanzibaru zastávky v podstatě nejsou.

Stačí mávnout na projíždějící autobus a ten vždy zastaví. Míříme na konečnou, odkud jeden z nich vyráží směr Stown town. Letí nám to asi za pět hodin. Času máme dostatek i na nákup dárků. Po cestě Petra rozdává ještě pár bonbónů.

„Ty jseš fakt hvězda, sis ty bonbóny nechala na závěr, co?“ směju se jí.

„No a? Vždyť to nebylo komu dát. A ty máš co říkat. Omalovánky jsi doslova vnutila těm dětem v autobuse. Určitě si to vzaly jen ze zdvořilosti, chudáci.“

„Jasně. Víš, jak byly nadšený? Určitě víc než tahle děcka, co jim cpeš minimálně pětkrát roztekly bonbóny,“ špičkuje se.

Konečně. Místní autobus Dala Dala se chystá k odjezdu. Zabíráme si čestné místo na dřevěné lavici upevněné na korbě. Tohle zvláštní auto na mě vůbec nepůsobí dobře. Už při příletu jsem měla divný pocit. A to jsem ještě netušila, jak příšerně se tady jezdí. Jsou to normální piráti silnic, co na nikoho neberou ohledy. Dala Dala je v podstatě takové auto s korbou, na které jsou přivařené lavice a zhruba dvacet centimetrů nad hlavou začíná ocelový strop. Podlahu a střechu autobusu spojují železné tyče, takže po všech stranách dovnitř proudí čerstvý vzduch a vůz je tak prakticky částečně otevřený.

Začíná se to tady plnit, až se na sebe s Petrou opravdu lepíme. Na další zastávce přistupují dokonce děti, které sedí v uličce. Chvilí chováme cizí batole, které nám někdo podal. Vládne zde příjemná atmosféra, i když se nemohu téměř hýbat. Když už si myslíme, že se dovnitř nevejde ani něčí ruka, vecpou se tam další dva muži. Smrdí to tu náramně. Všechn ten pot, rybina a zatuchlina. Hlavu mám otočenou k Petře a snažím se na ni usmívat. Ona sedí po mé levé ruce, kterou jsem úspěšně zapasovala za její hlavu a držím tak železnou tyč spojující strop s korbou.

„Za jak dlouho tam budem?“ ptám se a hodím okem po všech těch lidech, jako bych chtěla říct, že to už dyl nedám.

„Tak ještě chvíli tu smrdět budem,“ směje se.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Rozfoukaná***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.